

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 28.125 van 29 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 april 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Ph. BIELEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Aghem-Wum tribe te behoren en katholiek te zijn. U bent geboren in Wum op 8 juni 1979. U hebt één zoon, (A.V.J.), die op 15 mei 2008 geboren werd in Buea. Zijn moeder, (A.E.N.), die uw verloofde was, overleed de dag na zijn geboorte.

Vanaf januari 2005 startte u in Limbé een eigen zaak op. U was handelaar in zaken zoals voedsel en cosmetica. U kocht uw waren in Douala, sloeg ze op in uw magazijn te Limbé en verkocht ze daar door aan lokale winkels. Vanaf mei 2005 investeerde u ook in de verkoop van medicijnen, omdat dit meer opbracht. De medicijnen kocht u in Nigeria en u verkocht ze door aan straatverkopers, lokale apotheken en lokale ziekenhuizen. Op 20 augustus 2007 kwamen douaniers en politieagenten langs bij u in het magazijn. Ze zegden u dat ze een onderzoek hadden gedaan en vaststelden dat u handelde in vervallen medicijnen. Ze vroegen de documenten van de medicijnen en uw identiteitsdocumenten. De – Franstalige – hoofdcommissaris zei dat uw magazijn gesloten moest worden en dat u mee moest naar het politiekantoor van Limbé. Na één week opsluiting in het politiekantoor van Limbé, werd u getransfereerd naar de

gevangenis van Buea in afwachting van uw proces. Op 20 september 2007 verscheen u voor de rechtbank van Buea. U had het recht niet om een advocaat te zien, noch om het woord te nemen. Nog diezelfde dag werd u veroordeeld tot 15 jaar cel zonder het recht om bezoekers te zien en dit wegens de verkoop van vervallen medicijnen, de destabilisatie van de gezondheid van de bevolking en indirect het doden van mensen. Na het aanhoren van het vonnis werd u terug overgebracht naar de gevangenis van Buea, waar u naar de afdeling met moordenaars getransfereerd werd. Na een gevecht met een celgenoot moest u drie weken in een isoleercel zitten. U werd ziek in de isoleercel en werd naar het provinciale ziekenhuis van Buea overgebracht waar u behandeld werd voor chronische malaria en tyfus. Op een dag begin juni 2008 werd u door een wachter begeleid tot aan de douche. U greep uw kans en klom door het raam in de douche naar buiten en liep tot bij (L.P.), een vriend van u die in Mile 4 woonde. U bleef bij (L.P.) verscholen tot hij u op 20 november 2008 naar Douala bracht. Op 20 november 2008 nam u – samen met de smokkelaar (A.) – een vliegtuig naar België waar u op 25 november 2008 een asielaanvraag indiende. U reisde met een paspoort dat u van (A.) kreeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest nadat u werd veroordeeld wegens de verkoop van vervallen medicijnen, de destabilisatie van de gezondheid van de bevolking en indirect het doden van mensen, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de reden voor uw vlucht, geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

U verklaarde dat douaniers en politieagenten op 20 augustus 2007 langskwamen in uw magazijn en zegden dat ze een onderzoek hadden gedaan en vaststelden dat u handelde in vervallen medicijnen (gehoor CGVS, p.7). Op 20 september 2007 verscheen u voor de rechtbank van Buea, waar u nog diezelfde dag werd veroordeeld tot vijftien jaar cel zonder het recht om bezoekers te zien en dit wegens de verkoop van vervallen medicijnen, de destabilisatie van de gezondheid van de bevolking en indirect het doden van mensen (gehoor CGVS, p.10-12). De verkoop van vervallen medicijnen met de destabilisatie van de gezondheid van de bevolking en indirect het doden van mensen kunnen worden geïnterpreteerd als gemeenrechtelijke misdrijven. De hieruit volgende vervolging kan dan ook niet beschouwd worden als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, vermits u niet heeft aangetoond dat deze vervolging verband houdt met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom de douaniers en politieagenten op 20 augustus 2007 bij u langskwamen, verklaarde u dat dit was omdat iedereen wist dat u de hoofdverdelers van medicijnen was (gehoor CGVS, p.8). De reden waarom men bij u langskwam houdt met andere woorden ook geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep).

U heeft evenmin aangetoond dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaringen over uw gerechtelijke vervolging en opsluiting overtuigen immers niet.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de rechtszaak dd. 20 september 2008 en inzake het waarheidsgehalte van de feiten waarvoor u op 20 september 2007 werd veroordeeld niet consistent zijn.

Aanvankelijk verklaarde u dat de verkoop van vervallen medicijnen de enige beschuldiging tegen u was (gehoor CGVS, p.11). Toen u later gevraagd werd welke wetsovertreding u beging, gaf u aan dat u het niet meer weet omdat uw hoofd troebel was (gehoor CGVS, p.12). U vervolgde uw verklaring en gaf aan dat de rechter zei dat u vervallen medicijnen verkocht, de gezondheid van de bevolking destabiliseerde en zo

indirect mensen doodde (gehoor CGVS, p.12). In het door u voorgelegde 'ontsnappingsrapport' dd. 17 juni 2008 wordt vermeld dat u enkel beschuldigd werd van de verkoop van vervallen medicijnen. Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen betreffende de wetsovertredingen waarvoor u op 20 september 2007 werd veroordeeld maken uw verklaringen ongeloofwaardig. Overigens is het opmerkelijk dat u de naam van de rechter die u veroordeelde niet meer weet (gehoor CGVS, p.11).

Bovendien waren uw verklaringen betreffende het waarheidsgehalte van de feiten waarvoor u op 20 september 2007 werd veroordeeld eveneens niet consistent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de medicijnen niet vervallen waren en dat u nooit van iemand een klacht kreeg dat u vervallen medicijnen verkocht (gehoor CGVS, p.8). Toen de dossierbehandelaar u later vroeg of er vervallen medicijnen gevonden werden bij u, gaf u aan dat u dacht dat ze niet vervallen waren. Later verklaarde u dat er geen vervallen medicatie gevonden werd (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd op basis van welke bewijsstukken u veroordeeld werd op 20 september 2007, gaf u aan dat men vervallen medicijnen vond in uw opslagruimte en de illegale invoer ervan (gehoor CGVS, p.11). Uw verklaringen zijn dermate incoherent dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat uw veroordeling wegens handel in vervallen medicatie al dan niet terecht zou zijn. Het ligt toch binnen de verwachtingen dat u daar eenduidige verklaringen over zou afleggen, vooral omdat men kan veronderstellen dat u uw veroordeling en detentie op een totaal andere manier zou hebben beleefd indien de beschuldigingen tegen u onterecht waren. Toen u er bovendien op gewezen werd dat u niet veroordeeld werd voor de illegale invoer van medicatie, gaf u aan dat ze dit bewijs aanbrachten opdat u een celstraf zou krijgen (gehoor CGVS, p.11). Betreffende de illegale invoer van medicatie gaf u aanvankelijk aan dat er geen licentie nodig is om medicijnen te kopen en te verkopen (gehoor CGVS, p.8), maar later verklaarde u dat je geld aan de douaniers geeft op het moment dat uw goederen (uit Nigeria) de haven binnenkwamen en dat dit corruptie was (gehoor CGVS, p.11-12). Het is dan ook merkwaardig dat u niet beschuldigd (en veroordeeld) zou worden voor de illegale import van medicatie vanuit Nigeria, temeer daar u aangaf dat de douane en politie de documenten opvroegen van de medicijnen waarin u handelde (gehoor CGVS, p.7).

Bovendien is het op zijn minst vreemd te noemen dat u verklaarde tijdens uw periode in voorarrest nooit te zijn ondervraagd betreffende de medicijnen (gehoor CGVS, p.10). Bovendien kunnen bedenkingen worden geformuleerd betreffende uw detentie van 20 augustus 2007 tot begin juni 2008.

Zo kan worden vastgesteld dat er in het 'ontsnappingsrapport' van Central Prison Buea dd. 17 juni 2008 vermeld wordt dat u sinds 20 september 2007 opgesloten zat, terwijl u verklaarde dat u op 20 augustus 2007 werd opgepakt, naar het politiekantoor van Limbé werd gebracht en één week later getransfereerd werd naar de gevangenis van Buea in afwachting van uw proces (gehoor CGVS, p.9-10). Uit de gegevens blijkt dus dat u noch in het politiekantoor van Limbé, noch in de gevangenis van Buea sinds 20 september 2007 opgesloten kan zijn geweest. In het politiekantoor van Limbé zat u immers sinds 20 augustus 2007 opgesloten en in de gevangenis van Buea werd u een week later –dus vanaf 27 augustus 2007- gedetineerd. Verder gaf u aan dat u na zeven à acht maanden opsluiting met een celgenoot vocht, maar de naam van deze celgenoot kon u merkwaardig genoeg niet geven (gehoor CGVS, p.13). U kon bovendien eerst geen naam geven van een wachter in de gevangenis waar u zeven à acht maanden verbleef en gaf nadien aan dat één wachter '(P.)' genoemd werd (gehoor CGVS, p.13). Men kan verwachten dat men preciezere herinneringen overhoudt aan een detentieperiode van zeven tot acht maanden. Verder kon u de naam van de wachter in het ziekenhuis niet geven en evenmin de naam van de dokter die u daar behandelde (gehoor CGVS, p.14). U wist uw ontsnapping uit het ziekenhuis niet nauwkeuriger te duiden als 'begin juni 2008' (gehoor CGVS, p.14). Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aangetoond dat u uw land van oorsprong werkelijk heeft verlaten omwille van een 'gegronde vrees voor vervolging', vermits het motief dat u aanhaalde geen verband met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève heeft. Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kunt beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Kameroense identiteitskaart en kopie van uw geboorteakte tonen uw identiteit aan, waaraan niet wordt getwijfeld. U legde een 'katholiek getuigenis boekje' voor, waaruit blijkt dat u katholiek bent, maar dat verder niet relevant is met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Verder legde u een faxkopie van een 'ontsnappingsrapport' dd. 17 juni 2008 neer, een document dat eerder reeds besproken werd, maar waarvan we verder kunnen opmerken dat - om enige bewijskracht te hebben - de door u voorgelegde stukken ondersteund dienen te worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Overigens betreft het een faxkopie, hetgeen de authenticiteitswaarde aantast gelet op de gemakkelijke manipuleerbaarheid van faxkopieën. Bovendien stellen we vast dat er in het 'ontsnappingsrapport' dd. 17 juni 2008 nergens enige vermelding staat van een datum van een rechtszaak, een vonnis, artikels die u overtrad of een strafmaat. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 1 A van de Conventie van Genève. Hij verwijst naar de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad en artikel 48/3, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980 aangaande de begrippen "gegronde vrees voor vervolging" en "daden van vervolging". Verzoeker is van oordeel dat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd. Hij wijst op zijn veroordeling en vreest dat hij bij terugkeer in de gevangenis zal belanden. Zijn vrees is dus volgens hem objectief en gegrond.

Verzoeker meent dat hij tijdens het gehoor reeds heeft aangegeven dat hij niet alleen aangehouden is omdat hij bekend stond als verdeler van geneesmiddelen, maar ook omdat hij deel uitmaakte van de Engelstalige bevolking van de regio, dit in tegenstelling tot de commissaris die tot de Franssprekende bevolkingsgroep behoort. Tussen de taalgroepen bestaat in de regio geen gelijkheid, de Franssprekenden behandelen de Engelstaligen niet op gelijke voet. Tijdens zijn verblijf in het politiestation is verzoeker niet ondervraagd en werden zijn mede-gevangenen onder druk gezet of aangezet om verzoeker te mishandelen met het oog op het afdwingen van een bekentenis. Dit zou echter niet uit de bestreden beslissing blijken.

Verzoeker werpt bovendien op dat hij niet heeft kunnen genieten van de bijstand van een advocaat tijdens zijn procedure die geleid heeft tot een gevangenisstraf van 15 jaar. Hij zal onmiskenbaar het voorwerp van vervolging uitmaken bij zijn terugkeer aangezien hij dan in de gevangenis zal belanden om zijn straf uit te zitten. Verzoeker meent dat de redenen van zijn vlucht wel verband houden met het Verdrag van Genève. Zo stelt hij dat hij deel uitmaakt

van een specifieke sociale groep, meer bepaald de Engelstalige minderheid die in de regio niet op gelijke voet wordt behandeld als de Franstalige meerderheid. Aangezien de activiteiten van verzoeker een algemeen gegeven zijn in de regio, heeft de commissaris hem er specifiek uitgepikt om hem voor deze activiteit te vervolgen.

Tevens werpt verzoeker een schending op van de artikelen 2 en 3 van de Wet van de motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Hij herhaalt nogmaals dat er in de bestreden beslissing nergens wordt vermeld dat hij aanhaalde dat zijn vervolging mede ingegeven was door het feit dat de commissaris een Franstalige was en dat verzoeker tot de Engelstalige minderheid behoorde, terwijl anderen die dezelfde activiteiten uitoefenden niet vervolgd werden.

Verder meent verzoeker dat het incorrect is af te leiden dat zijn beweringen vals zijn op basis van het feit dat hij niet volledig eenduidig antwoordde op de kwalificatie van de tenlasteleggingen, het artikel of de wet die hij overtroden had en de naam van de rechter die hem veroordeeld heeft, te meer daar uit het voorgelegde ontsnappingsrapport blijkt wat de tenlastelegging was. De faxkopie van dit rapport werd volgens verzoeker door het Commissariaat-generaal zonder meer terzijde geschoven.

Verzoeker beroept zich verder op een schending van de regels van evenredigheid en andere regels van behoorlijk bestuur. Hij stelt dat het bestaan van enkele minieme tegenstrijdigheden in de vorm van bepaalde data niet evenredig is met de verwijdering van het grondgebied als sanctionering.

Er wordt volgens verzoeker geen rekening gehouden met het feit dat hij zich in Kameroen in een precaire situatie bevond en terug zou bevinden, meer zelfs, dat hij daar eveneens van zijn vrijheid zou worden beroofd en opnieuw aan het gevangenisregime zou worden onderworpen.

Hij meent dat het onredelijk is om van hem, die aan de nodige stress en medische zorgen onderhevig is, te eisen dat hij zich op gedetailleerde wijze alle data kan herinneren van bepaalde gebeurtenissen. Verzoeker heeft wel degelijk een correct beeld geschetst van de gebeurtenissen. Zich vergissen omtrent enkele data doet hieraan geen afbreuk. De data dewelke door verzoeker werden vooropgesteld komen overigens allemaal redelijk in de buurt van de werkelijkheid, waardoor het volgens hem onterecht en vooral onevenredig is, om dergelijke zware sanctie te verbinden aan dit gegeven.

Bij aangetekend schrijven van 26 mei 2009 brengt verzoeker een medisch attest bij, waaruit zou blijken dat hij HIV-positief is (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn verklaringen waaruit zou blijken dat hij niet enkel werd aangehouden omdat hij bekend stond als verdeler van geneesmiddelen, maar ook omdat hij deel uitmaakte van de Engelstalige bevolking, in tegenstelling tot de Franstalige commissaris, dient te worden opgemerkt dat dergelijke beweringen geen steun vinden in het administratief dossier. In de vragenlijst en de verklaringen die verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) aflegde (stuk 9), maakte hij nergens melding van het feit dat zijn arrestatie deels zijn grondslag zou vinden in zijn hoedanigheid van Engelstalige. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) gaf verzoeker weliswaar aan dat de commissaris Frans sprak, hetgeen tevens in de bestreden beslissing wordt weergegeven, en verklaarde hij: *“Ik wou nt mee, want ze toonden geen arrest warrant. De commissaris gaf me wat porren en verwijten dat ik Engelstalig was.”*. Hieruit kan echter

bezwaarlijk worden afgeleid dat de oorzaak van verzoekers vermeende arrestatie gedeeltelijk ligt in het feit dat hij tot de sociale groep van de Engelstaligen behoort, te meer daar hem eenduidig gevraagd werd waarom de politie naar hem toe kwam, waarop hij enkel antwoordde: “Omdat ik de hoofdverdelers van medicijnen was en iedereen wist dat ik hierin handelde.” (administratief dossier, stuk 3, p.8). Verweerder voert derhalve terecht aan dat verzoeker voormeld argument pas voor het eerst uitdrukkelijk heeft aangehaald en toegelicht in het verzoekschrift. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Bovendien behoort Limbe, de plaats waar verzoeker verklaart van afkomstig te zijn en handel te drijven, tot de South-West Province (administratief dossier, stuk 9, verklaring, nr.9), één van de Engelstalige provincies in Kameroen, waardoor zijn bewering vervolging te vrezen doordat hij tot de Engelstalige minderheid zou behoren weinig plausibel voorkomt. Tevens worden in het neergelegde “ontsnappingsattest”, hetwelk in het Engels opgesteld is, zowel het Engels als het Frans aangegeven als de door hem gesproken talen (administratief dossier, stuk 12, nr. 4).

De bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd overeind waar deze besluit dat verzoekers vermeende vluchtmotieven, met name een veroordeling wegens de verkoop van vervallen medicijnen, de destabilisatie van de gezondheid van de bevolking en het indirect doden van mensen, geen verband houden met één van de criteria van de Conventie van Genève aangezien voormelde feiten gemeenschappelijke misdrijven zijn.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangebrachte feiten, gelet op de incoherenties en vaagheden in zijn verklaringen. Voor het CGVS gaf hij enerzijds aan dat (hij dacht dat) de medicijnen niet vervallen waren en er ook geen vervallen medicijnen gevonden werden (administratief dossier, stuk 3, p.8-9), terwijl hij anderzijds verklaarde dat het vinden van vervallen medicijnen in zijn opslagplaats een bewijs uitmaakte op grond waarvan hij veroordeeld werd (ibid., p.11).

Verder is het opmerkelijk dat men aan verzoeker tijdens de inval zou gevraagd hebben naar de documenten van de medicijnen, alsook dat de douane aanwezig was omdat de medicijnen via de niet erkende haven van Limbé binnen kwamen (ibid., p.7, 8, 11), terwijl hij niet veroordeeld zou zijn voor deze illegale invoer (ibid., p.11).

Verzoeker was verder niet in staat het ogenblik van zijn ontsnapping te preciseren en kon evenmin de naam geven van zijn celgenoot, de rechter die hem veroordeelde of de wachter die hem in het ziekenhuis zou bewaakt hebben. Bovendien brengt verzoeker, afgezien van het hierna besproken “ontsnappingsrapport”, geen begin van bewijs bij aangaande zijn vermeende veroordeling tot 15 jaar cel, noch van de precieze beschuldigingen.

In de vragenlijst gaf verzoeker aan dat hij op 20 augustus 2007 gearresteerd werd en in het politiekantoor van Limbé opgesloten werd, waarna hij op 20 september 2007 naar de gevangenis van Buea werd overgebracht en veroordeeld werd door de rechtbank (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, p.2). In strijd met het voorgaande, verklaarde verzoeker voor het CGVS dat hij al na één week, dus op 27 augustus 2007, werd getransfereerd naar de gevangenis van Buea in afwachting van zijn proces, dat plaatsvond op 20 september 2007 (administratief dossier, stuk 3, p. 9-10). Waar verzoeker het vermelden van foutieve data wijt aan stress en medische problemen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke argumenten geenszins afdoende zijn om voormelde vaststellingen te verklaren. Iedere kandidaat-vluchteling is in zekere mate onderhevig aan stress tijdens het gehoor, maar dit staat er geenszins aan in de weg dat redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij duidelijke en consistente verklaringen aflegt omtrent elementen die de kern van zijn vluchtrelaas uitmaken. Verzoeker heeft tijdens het gehoor nooit melding gemaakt van medische problemen die hem zouden verhinderd hebben op een normale wijze verklaringen af te leggen, terwijl hem nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd om eventuele problemen te signaleren (administratief dossier, stuk 3, p.1). Het medische attest dat door hem bijgebracht

werd op 26 mei 2009 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, welke verzoekers geloofwaardigheid op ernstige wijze in het gedrang brengen.

Wat betreft verzoekers reisweg dient te worden opgemerkt dat verzoeker hieromtrent geen begin van bewijs bijbrengt, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar verzoeker niet kon preciseren met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd en waar hij een tussenlanding maakte (administratief dossier, stuk 3, p.7). Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn reisweg. Bij DVZ gaf hij immers aan dat hij de naam van de persoon die met hem naar België reisde niet weet en dat het deze persoon was die het paspoort toonde en dit steeds bij zich hield (administratief dossier, stuk 9, verklaring, nr. 33), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat de naam van de persoon die met hem naar België reisde A. was en dat deze persoon de documenten bijhield, maar ze steeds bij controles aan verzoeker gaf, waarna hij ze weer afnam (administratief dossier, stuk 3, p.6-7).

Ter staving van zijn relaas legt verzoeker een "ontsnappingsrapport" neer (administratief dossier, stuk 12, nr. 4). Daargelaten de vaststelling dat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden gehecht, gezien het een makkelijk te manipuleren kopie betreft, dient te worden opgemerkt dat het is behept met een interne tegenstrijdigheid en het eveneens een aantal gegevens bevat die niet te verzoenen zijn met de verzoekers verklaringen, hetgeen op manifeste wijze verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Het document zou immers opgesteld zijn op 17 juni 2008, terwijl het als datum van ontsnapping 15 juli 2008 aangeeft. Deze laatste datum stemt bovendien niet overeen met verzoekers bewering voor het CGVS dat hij begin juni 2008 ontsnapte uit het ziekenhuis (administratief dossier, stuk 3, p.14). Voorts zou verzoeker volgens het rapport ontsnapt zijn op het ogenblik dat hij naar het ziekenhuis begeleid werd, terwijl hij voor het CGVS verklaarde dat zijn handboeien in het ziekenhuis werden losgemaakt voor een douche, waarna hij via het raam kon ontsnappen (ibid.). Ten slotte kan worden vastgesteld dat het document vermeldt dat verzoeker aangehouden was sinds 20 september 2007. Ook dit gegeven stemt niet overeen met zijn verklaring voor het CGVS op 20 augustus 2007 te zijn opgepakt in Limbé en een week later naar de gevangenis van Buea te zijn gebracht (administratief dossier, stuk 3, p.9-10).

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende detentie, veroordeling en ontsnapping.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker werkt niet uit welke "*andere beginselen van behoorlijk bestuur*" door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig wordt aangevoerd.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker werpt een schending op van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij stelt dat hij bij terugkeer weer in de gevangenis zal belanden en bijgevolg aan een behandeling zal worden onderworpen zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, b.

Verzoeker voert ook hier een schending aan van de formele en materiële motiveringsverplichting, van de regels van evenredigheid en andere regels van behoorlijk bestuur, gestaafd met de hierboven reeds uiteengezette argumenten.

Ter zitting wijst verzoeker eveneens op zijn medische toestand.

4.2. Voor zover verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming baseert op zijn medische problemen, zoals vermeld in het door hem neergelegde attest (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient te worden opgemerkt dat voor wat betreft deze problemen een procedure voorzien is in artikel 9 ter van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus kan hem de subsidiaire beschermingsstatus op deze grond niet worden toegekend, overeenkomstig artikel 48/4, §1 van voornoemde wet.

Verzoeker steunt zijn vraag om subsidiaire bescherming voor het overige op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielaanvraag, waaraan geen geloof kan worden gehecht (zie sub 3.2).

